

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 113/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. júna 2003 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Daniela Švábyho prerokoval prijatú sťažnosť P. W., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. J. H., Advokátska kancelária, B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 142/00 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 142/00 p o r u š i l právo P. W., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. P. W. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 70 000 Sk (slovom sedemdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava V povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. P. W. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 12 400 Sk (slovom dvanásťtisícštyristo slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava V povinný vyplatiť

na účet advokáta JUDr. Jozefa Holiča, č. účtu 0011513602/0900 vedený v Slovenskej sporiteľni, a. s., pobočke Bratislava, do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 7. októbra 2002 sp. zn. I. ÚS 113/02 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť P. W., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava V (bývalého Obvodného súdu Bratislava 5 - ďalej aj „okresný súd“, resp. „obvodný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 142/00.

Zo sťažnosti vyplýva, že 15. mája 1991 sťažovateľ podal bývalému obvodnému súdu žalobu o vydanie nehnuteľnosti podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách. Spor vedený toho času na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 10 C 142/00 nie je doposiaľ právoplatne skončený podľa presvedčenia sťažovateľa z dôvodu nečinnosti Okresného súdu Bratislava V. Na prietahy v konaní sa navrhovateľ písomne sťažoval na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky 24. októbra 2001. Sťažnosť bola postúpená predsedovi Okresného súdu Bratislava V, ktorý, ako vyplýva z jeho prípisu zo 4. januára 2002, uznal sťažnosť za dôvodnú.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol tak, že Okresný súd Bratislava V v konaní o vydanie veci vedenom pod sp. zn. 10 C 142/00 porušil právo sťažovateľa priznané v čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, s tým, aby sťažovateľovi bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 500 000 Sk z dôvodu, že nečinnosťou súdu prišiel o majetkovú ujmu (keďže predmetnú záhradu už mohol aj s rodinou užívať). Za psychickú traumu žiadal taktiež finančné zadosťučinenie vo

výške 500 000 Sk, čo odôvodnil tým, že má vážne zdravotné problémy a v auguste sa podrobil onkologickej operácii pre stresy, ktoré prežíva aj v súvislosti s neskončeným sporom.

V rámci prípravy pojednávania sa na základe žiadosti ústavného súdu k opodstatnenosti prijatej sťažnosti (ďalej len „sťažnosť“) písomne vyjadrili obaja účastníci konania: Okresný súd Bratislava V, zastúpený jeho predsedom JUDr. D. S., listom zo 14. mája 2003 Spr. 3250/02 a sťažovateľ, zastúpený svojím advokátom, stanoviskom doručeným ústavnému súdu 30. mája 2003.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k prijatej sťažnosti stručne popísal priebeh doterajšieho konania vo veci a poukázal na obdobia, keď konajúci sudcovia boli na stáži na krajskom súde, na dovolenke alebo keď boli práceneschopní, a uviedol, že okresný súd netrvá na tom, aby sa o prijatej sťažnosti konalo ústne pojednávanie.

K vyjadreniu predsedu okresného súdu zaujal stručné stanovisko advokát sťažovateľa, ako i samotný sťažovateľ, ktorí uviedli, že:

„Na podanom návrhu trváme a k vyjadreniu Okresného súdu Bratislava V., Spr. 3250/02 iba toľko, že návrh na súd bol podaný pred viac ako 10-timi rokmi. V dôsledku zmien sudcov, ich práceneschopnosti, dovoleniek, či stáží bolo porušené naše právo na právnu ochranu v primeranom čase bez zbytočných prieťahov.

Netrváme na tom, aby sa konalo vo veci ústne pojednávanie. Trovy právneho zastúpenia žiadame priznať.“

Sťažovateľ po oboznámení sa s vyjadrením predsedu okresného súdu k tomuto zaujal nasledovné stanovisko:

Z uvedeného vyjadrenia vyznieva, že súd priebežne konal a pokiaľ vo veci nekonal, tak iba z objektívnych dôvodov – stáž sudcu, dovolenky, práceneschopnosť, množstvo iných vybavených vecí sudcom a pod. To, že sudcovia majú množstvo vecí je známe z médií. Napriek tomu doba viac ako 12 rokov bola dostatočná na to, aby už vec bola právoplatne skončená. Mňa tento liknavý postup súdov traumatizoval a psychicky vyčerpával a vzhľadom na takýto postup a nečinnosť som mal dojem, že tu nie je ani snaha, aby bol

spor čo najrýchlejšie skončený. Pri vynútenom a násilnom vykúpení predmetnej parcely, všetko prebehlo veľmi rýchlo. Náprava spôsobenej krivdy, napriek predloženiu množstva dôkazov z našej strany trvá viac ako desaťročie.

Niektoré z týchto úkonov, resp. vytyčenie hlavného pojednávania sme dosiahli tak, že ja s J. Ž. (navrhovateľom v prvom rade) sme osobne navštívili predsedu Okresného súdu Bratislava V, kde sme ho žiadali o zabezpečenie rýchlejšieho konania vo veci, a poukazovali sme na to, že po podaní žaloby si odporca – VŠE vybavila stavebné povolenie na našej parcele ktorá dovtedy 10 rokov (od r. 1981 do r. 1992) neslúžila účelu na ktorý bola proti našej vôli vykúpená. (...) VŠE stihla postaviť protiprávne budovu na tejto parcele, a to aj vďaka takému prístupu zo strany súdov.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu dotknutého súdneho spisu.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vo veci žalobného návrhu sťažovateľa o vydanie nehnuteľnosti vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 10 C 142/00:

Dňa 15. mája 1991 podal sťažovateľ (spolu s ďalšími navrhovateľmi v danej veci, ďalej len „navrhovatelia“) na bývalom obvodnom súde proti Ekonomickej univerzite v Bratislave žalobný návrh na vydanie nehnuteľnosti podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách a návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 14 C 94/91.

V období od podania žaloby do 15. februára 1993 sa vo veci uskutočnilo päť pojednávanií, miestna ohliadka a obvodný súd nariadil vo veci predbežné opatrenie, ktoré však bolo na základe odvolania odporcu odvolacím súdom zrušené a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dňa 20. apríla 1993 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 4. máj 1993.

Pojednávanie konané 4. mája 1993 bolo odročené na neurčito. V ten istý deň bolo vydané uznesenie č. k. 14 C 94/91-131, ktorým bolo nariadené znalecké dokazovanie znalcom z odboru geodézie a kartografie.

Dňa 6. septembra 1993 doručil znalec obvodnému súdu znalecký posudok.

Dňa 27. októbra 1993 sa k znaleckému posudku vyjadril odporca a dňa 29. októbra 1993 sťažovateľ.

Dňa 7. januára 1994 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené za účelom vyhlásenia rozsudku.

Dňa 11. januára 1994 obvodný súd vyhlásil vo veci rozsudok č. k. 14 C 94/91-165, ktorým žalobný návrh zamietol, a uvedeného dňa uznesením č. k. 14 C 94/91-188 zamietol aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

Dňa 21. februára 1994 doručil proti uvedeným rozhodnutiam svoje odvolanie sťažovateľ.

Dňa 11. apríla 1994 odporca zaujal písomné stanovisko k odvolaniu.

Dňa 18. apríla 1994 bol doručený spis bývalému Mestskému súdu v Bratislave (v súčasnosti Krajskému súdu v Bratislave – ďalej len „mestský súd“, resp. „krajský súd“), aby rozhodol o odvolaní v danej veci.

Dňa 12. októbra 1994 bolo obvodnému súdu doručené uznesenie mestského súdu sp. zn. 13 Co 160/94, 13 Co 275/94, ktorým boli napadnuté rozhodnutia zrušené a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dňa 10. novembra 1994 konajúca sudkyňa JUDr. I. S. predložila spis na rozhodnutie o jej vylúčení z prejednávania a rozhodovania danej veci.

Dňa 22. decembra 1994 bolo obvodnému súdu doručené uznesenie mestského súdu č. k. 10 Nc 19/94-231, ktorým bola JUDr. I. S. vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Dňa 4. januára 1995 bol spis pridelený na konanie a rozhodnutie JUDr. J. P.

Dňa 16. júna 1995 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 23. jún 1995.

Dňa 23. júna 1995 obvodný súd vyhlásil vo veci rozsudok č. k. 14 C 94/91-252, ktorým bol žalobný návrh zamietnutý.

Dňa 2. augusta 1995 podal sťažovateľ odvolanie proti uvedenému rozsudku.

Dňa 24. augusta 1995 bol doručený spis mestskému súdu, aby rozhodol o odvolaní v danej veci.

Dňa 9. novembra 1995 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie na mestskom súde, ktoré bolo odročené na určito.

Dňa 14. decembra 1995 mestský súd vyhlásil vo veci rozsudok č. k. 12 Co 256/95-296, ktorým bolo návrhu J. Ž. vyhovené a vo vzťahu k sťažovateľovi bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, pričom odvolací súd v tejto časti pripustil dovolanie.

Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 13. februára 1996, 26. februára 1996 podal proti nemu dovolanie odporca a 29. februára 1996 sťažovateľ.

Dňa 18. marca 1996 bol doručený spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa.

Dňa 5. júna 1996 najvyšší súd vrátil spis obvodnému súdu, pretože neboli splnené všetky zákonné podmienky na jeho predloženie na dovolacie konanie.

Dňa 12. júla 1996 bol spis opätovne doručený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa.

Dňa 8. apríla 1997 bol krajskému súdu doručený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/96, ktorým rozsudok bývalého mestského súdu zo 14. decembra 1995 č. k. 12 Co 256/95-296 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Dňa 30. júna 1997 bolo okresnému súdu doručené unesenie krajského súdu č. k. 28 Co 128/97-338, ktorým zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Dňa 14. októbra 1997 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 2. december 1997.

Pojednávanie konané 2. decembra 1997 bolo odročené na neurčito.

Dňa 30. januára 1998 bolo vo veci vydané uznesenie č. k. 14 C 94/91-361, ktorým bolo nariadené znalecké dokazovanie znalcom z odboru geodézie.

Dňa 16. septembra 1998 doručil znalec okresnému súdu znalecký posudok.

Dňa 14. októbra 1998 sa k znaleckému posudku vyjadril odporca.

Dňa 17. novembra 1998 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 18. februára 1999 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom okresný súd vyhlásil rozsudok č. k. 14 C 94/91-398, ktorým bolo žalobnému návrhu v podstate vyhovené.

Dňa 22. apríla 1999 podal proti uvedenému rozhodnutiu odvolanie odporca.

Dňa 25. mája 1999 bol spis doručený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní odporcu.

Dňa 17. marca 2000 bolo okresnému súdu doručené unesenie krajského súdu č. k. 14 Co 152/99-473, ktorým sčasti zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Od tohto času bola vec zaevidovaná pod sp. zn. 10 C 142/00.

Dňa 4. mája 2000 podáva J. Ž. dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 14 Co 152/99-473.

Dňa 31. júla 2000 bol doručený spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní J. Ž.

Dňa 18. januára 2001 bolo okresnému súdu doručené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 61/2000, ktorým bolo dovolanie J. Ž. odmietnuté.

Dňa 13. novembra 2002 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 22. januára 2002.

Pojednávanie uskutočnené 22. januára 2003 bolo odročené na 6. február 2003.

Dňa 5. marca 2003 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom okresný súd vyhlásil rozsudok č. k. 10 C 142/00-576, ktorým bolo žalobnému návrhu vyhovené.

Dňa 7. mája 2003 podal odporca proti uvedenému rozsudku odvolanie.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa ods. 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv alebo slobôd (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa zásadne naplní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (II. ÚS 79/97, I. ÚS 3/00). Podľa týchto kritérií posudzoval ústavný súd aj predmetnú vec.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom posúdenia je občianskoprávne konanie o vydanie nehnuteľnosti podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách, ktoré sa začalo 15. mája 1991, teda pred viac ako trinástimi rokmi, a do dnešného dňa nebolo právoplatne skončené, avšak vzhľadom na to, že zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a že neobsahuje ustanovenie o spätnej pôsobnosti, relevantné obdobie, v ktorom možno skúmať, či došlo alebo nedošlo k zbytočným priet'ahom v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sa začalo od 15. februára 1993 (mutatis mutandis I. ÚS 3/97). Aj keď ústavný súd nehodnotí z uvedeného hľadiska v danej veci v podstate prvé dva roky konania, neznamená to, že v konečnom dôsledku neprihliada na celkovú mimoriadnu dĺžku tohto konania, ktorá by bola z hľadiska čl. 48 ods. 2 ústavy ospravedliteľná iba za celkom výnimočných okolností, pričom daný prípad taký nie je.

Pokiaľ ide o prvé kritérium - „zložitost' veci“, ústavný súd uznáva, že v posudzovanom prípade ide o konanie, ktoré je svojou povahou náročné na dokazovanie - zistenie skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie o merite veci (vykonaním aj znaleckého dokazovania), avšak zistenú dĺžku konania pred okresným súdom (pozri časť II. nálezu) nemožno ospravedlniť jeho zložitost'ou.

Pokiaľ ide o druhé kritérium, teda „správanie sťažovateľa“, ústavný súd nezistil žiadnu zásadnú skutočnosť, ktorá by odôvodňovala zbytočné priet'ahy v konaní.

Pokiaľ ide o tretie kritérium, teda „postup súdu“, ústavný súd nemohol nevidieť, že v posudzovanom období prevládalo plynulé konanie okresného súdu, ale na druhej strane

musel konštatovať opakované niekoľkomesačné obdobia jeho nečinnosti (pozri časť II. nález), najmä v období od 18. januára 2001 do 13. novembra 2002, keď okresný súd bol nečinný bez akéhokoľvek zákonného dôvodu vyše dvadsaťjeden mesiacov.

Uvedený postup okresného súdu vzhľadom aj na celkovú dĺžku konania nemožno ospravedlniť ani odôvodniť. Treba zdôrazniť, že v žiadnom prípade nemožno preniesť organizačné problémy súdov (v súvislosti so sťažami sudcov, dovolenkami a pod.) na účastníkov konania, hlavne ak následkom takýchto technicko-organizačných problémov je porušenie ich základných práv.

Ústavný súd už vyslovil, že je vecou štátu a organizácie práce súdov, aby za situácie, ak tomu nebráni žiadna zákonná prekážka, nedochádzalo k zbytočným priet'ahom v konaní. Uplatnenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov nemôže byť zmarené len preto, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov súdu na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty (II. ÚS 52/99).

V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené také princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané (I. ÚS 10/98).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 10 C 142/00 konštatoval porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, tak ako mu ho garantuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Podľa ods. 5 citovaného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uplatnil a odôvodnil aj nárok na priznanie nemajetkovej, ale aj majetkovej ujmy celkovo vo výške 1 000 000 Sk.

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd z ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde a s prihliadnutím na dĺžku zbytočných prietáhov a celkovú dĺžku konania (13 rokov) a význam sporu pre sťažovateľa a tiež podľa zásad spravodlivosti uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 70 000 Sk, pričom ústavný súd poznamenáva, že nie je v jeho právomoci priznať sťažovateľovi aj náhradu za požadovanú majetkovú ujmu.

Sťažovateľ si napokon uplatnil aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je odôvodnená aplikácia ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, preto priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vyčíslenú tarifnou odmenou podľa § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ktoré si vyžiadalo tri úkony (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie sťažnosti, t. j. úkony, ktoré boli vykonané v druhej polovici roku 2002, a zaujatie stanoviska k vyjadreniu okresného súdu, t. j. úkon, ktorý bol vykonaný v prvej polovici roku 2003), teda dva úkony po 3 900 Sk a režijný paušál dvakrát 100 Sk a jeden úkon po 4 270 Sk a jedna paušálna náhrada po 128 Sk, t. j. celkom zaokrúhlene v sume 12 400 Sk, ktoré je okresný súd povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2003